

Nr 185

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft; given Stockholms slott den 20 november 1959.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro

BERTIL

Gösta Skoglund

Propositionens huvudsakliga innehåll

Genom propositionen framlägges förslag till lag, som möjliggör reglering av förbrukningen av elektrisk kraft. Förslaget är utformat i nära överensstämmelse med de lagar i ämnet som gällde under åren 1949—1954 och första halvåret 1956. Giltighetstiden för den nya lagen begränsas till den 30 juni 1960.

Förslag
till
Lag
om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Därest på grund av bristande tillgång på vattenkraft eller av annan orsak tillgången på elektrisk kraft inom riket under viss tidsperiod kan förutses ej komma att förslå för att tillgodose behovet därav, må reglering av förbrukningen av dylik kraft ske i enlighet med vad i denna lag sägs.

2 §.

Förordnande om åtgärder, som i 1 § avses, meddelas av Konungen samt må innefatta föreskrift såväl om kraftens fördelning mellan förbrukarna som om användningen i övrigt av tillgänglig kraft.

Konungen äger uppdraga åt myndighet eller annat för ändamålet lämpat organ, som Konungen bestämmer, att meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av förordnande, som avses i första stycket.

3 §.

Vid meddelandet av föreskrift enligt 2 § skall tillses, att behov, vilkas täckande är av särskild vikt för befolkningen eller produktionen eller eljest för det allmänna, i främsta rummet bliva tillgodosedda.

4 §.

Meddelas föreskrift enligt 2 §, åligger det ägare eller innehavare av sådan anläggning för alstrande eller tillhandahållande av elektrisk kraft (*kraftföretag*), som avses med föreskriften eller som tillhandahåller kraft åt förbrukare vilka beröras av föreskriften, att enligt anvisningar av Konungen eller organ, som i 2 § sägs, vidtaga åtgärder för att i görligaste mån förhindra överträdelser av föreskriften.

5 §.

Förbrukare av elektrisk kraft, som uttager större myckenhet kraft än han enligt föreskrift jämlikt 2 § äger uttaga, skall där Konungen så förordnar vara skyldig att för den myckenhet kraft, som uttages utöver den enligt föreskriften medgivna, erlægga förutom till kraftföretaget utgående avgift en särskild överuttagningsavgift.

Överuttagningsavgift utgår enligt grunder, som Konungen bestämmer, samt tillfaller kronan.

6 §.

Det åligger ägare eller innehavare av kraftföretag att enligt bestämmelser, som meddelas av Konungen eller organ som i 2 § sägs, uppbära och redovisa överuttagsavgifter för elektrisk kraft, som för mycket uttagits från företaget.

Underlåter förbrukare av elektrisk kraft att i föreskriven ordning erlægga överuttagsavgift, åligger det ägaren eller innehavaren av kraftföretaget att enligt anvisningar av Konungen eller organ som i 2 § sägs avstånga förbrukaren från vidare kraftuttag.

Konungen må, då särskilda skäl därtill föranleda, befria förbrukare från skyldighet att erlægga överuttagsavgift, som påförts honom.

7 §.

Har ägare eller innehavare av kraftföretag eller av sådan järnvägs- eller spårvägsanläggning eller industriell eller därmed jämförlig anläggning, vid vilken elektrisk kraft användes för annat ändamål än för belysning, uppsåtligen eller av grov oaktsamhet åsidosatt beträffande företaget eller anläggningen meddelad föreskrift enligt 2 §, dömes till dagsböter eller fängelse.

Har annan förbrukare av kraft än i första stycket avses uppsåtligen eller av grov oaktsamhet använt kraft för annat ändamål än sådant, vartill han enligt meddelad föreskrift äger använda kraft, dömes som i första stycket sägs.

8 §.

Underlåter ägare eller innehavare av kraftföretag att fullgöra vad honom åligger enligt 4 eller 6 §, må organ, som i 2 § sägs, vid vite tillhålla den försumlige att fullgöra dylikt åliggande.

9 §.

Vad i denna lag är stadgat angående ägare eller innehavare av kraftföretag eller av anläggning, varom förmäles i 7 §, skall, såvitt angår kommunalt kraftföretag eller kommunal anläggning, i stället äga tillämpning å föreståndaren.

10 §.

Konungen äger meddela närmare föreskrifter angående tillämpningen av denna lag.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling, och gäller till och med den 30 juni 1960. Föreskrift, som meddelas med stöd av lagen, skall ej gälla längre än lagen äger giltighet.

Vad i lagen stadgas i fråga om sådant under tiden för lagens giltighet begånget brott, som i lagen avses, skall dock äga tillämpning även efter det lagen i övrigt upphört att gälla. Vad nu sagts skall ock, i den mån Konungen ej annorledes förordnar, äga tillämpning i fråga om skyldighet att erlægga överuttagsavgift för elektrisk kraft, som uttagits under tid, då föreskrift jämlikt 5 § om dylik avgift varit gällande.

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 20 november 1959.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Skoglund, fråga om *lagstiftning angående reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* och anför därvid följande.

Tidigare lagstiftning. Med anledning av bristen på kraft och bränsle under det senaste kriget genomfördes *lagen den 12 december 1941 (nr 925) om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft och gas* (prop. 1941: 347, första lagutskottets utlåtande 1941: 49). Enligt denna lag ägde Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, statens bränslekommission vid behov meddela föreskrift om kraftens och gasens fördelning mellan förbrukarna samt om användningen i övrigt av tillgänglig kraft och gas. I likhet med ett flertal andra av de lagar av kristidslags natur som tillkom under kriget skulle lagen äga tillämpning först efter särskilt förordnande. Sådant förordnande meddelades av Kungl. Maj:t, efter inhämtande av riksdagens samtycke, samtidigt med lagens utfärdande. Lagen gällde till en början till och med den 30 juni 1943, men den förlängdes sedermera successivt med ett år i sänder, sista gången till och med den 30 juni 1949.

Med stöd av 1941 års lag utfärdades vid ett flertal tillfällen av Kungl. Maj:t och bränslekommissionen föreskrifter angående inskränkningar i och reglering av förbrukningen av kraft och gas.

Från och med den 1 juli 1949 ersattes 1941 års lag med *lagen den 6 maj 1949 (nr 182) om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* (prop. 1949: 82, andra lagutskottets utlåtande 1949: 9), vilken senare lag gällde till och med den 30 juni 1954. I denna lag stadgades, i 1 §, att därest på grund av bristande tillgång på vattenkraft eller av annan orsak tillgången på elektrisk kraft inom riket under viss tidsperiod kunde förutsättas ej komma att förslå för att tillgodose behovet därav, reglering av förbrukningen av dylik kraft finge ske i enlighet med vad i lagen föreskrevs. Förordnande om reglering fick enligt 2 § meddelas av Kungl. Maj:t och kunde innefatta föreskrift såväl om kraftens fördelning mellan förbrukarna som om använd-

ningen i övrigt av tillgänglig kraft. Kungl. Maj:t ägde vidare uppdraga åt myndighet som Kungl. Maj:t bestämde att meddela närmare föreskrifter om tillämpningen av sådant förordnande. I 3 § stadgades, att vid meddelande av föreskrifter skulle tillses, att behov vilkas täckande var av särskild vikt för befolkningen eller produktionen eller eljest för det allmänna, i främsta rummet blev tillgodosedda. Kraftföretagarna ålades enligt 4 § att vidtaga åtgärder för att i görligaste mån förhindra överträdelser av meddelade föreskrifter. Bestämmelser om skyldighet för förbrukare, som uttog för mycket kraft, att erlægga särskild överuttagsavgift meddelades i 5 och 6 §§. I 7—11 §§ slutligen meddelades vissa ansvars- och vitesbestämmelser och i övrigt föreskrifter av formell natur.

Då giltighetstiden för den år 1949 utfärdade lagen utlöpte den 30 juni 1954, räknade man icke med att det i fortsättningen skulle föreligga behov av ransonering, varför lagen icke förlängdes.

Kraftbehovet stegrades emellertid i en takt som icke var väntad och den långvariga torkan under sommaren 1955 skärpte ytterligare läget. På grund därav utfärdades såsom en beredskapsåtgärd *lagen den 25 november 1955 om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft* (prop. 1955: 207, tredje lagutskottets utlåtande 1955: 28). Denna lag, vars giltighetstid var begränsad till och med den 30 juni 1956, var utformad i nära överensstämmelse med den lag i ämnet, som gällde under åren 1949—1954.

Framställning av centrala driftledningen. I framställning till Kungl. Maj:t den 18 november 1959 har *centrala driftledningen* — i samråd med vattenfallsstyrelsen, svenska elverksföreningen och svenska vattenkraftföreningen — hemställt om åtgärder för att en reglering av förbrukningen av elektrisk kraft vid behov må kunna företagas.

I framställningen anföres:

Den senaste sommarens intensiva torra med efterföljande nederbördsfattiga höst har medfört, att kraftförsörjningen för tiden fram till nästa vårflod kommer att bli svärbemästrad. Trots att utgångsläget för innevarande belastningsår i början av sommaren var gott och trots att tillgängliga värmekraftresurser utnyttjats under hela hösten i en efter kraftsituationens successiva försämring allt större omfattning, ha vattenmagasinen fått avtappas så hårt, att man nu måste räkna med att påtaglig risk föreligger för att landets samlade och maximalt utnyttjade produktionsresurser komma att vara otillräckliga för att täcka elkraftbehovet. Det kan därför, om väderleksläget i fortsättningen icke radikalt förändras till det bättre, bli oundvikligt att vidtaga tvångsmässig konsumtionsbegränsning. Centrala driftledningen bedömer läget vara sådant, att åtgärder nu böra vidtagas för att en statlig reglering av förbrukningen av elektrisk kraft skall kunna genomföras i vinter. Lämpligen synes i detta syfte en lag motsvarande *lagen den 25 november 1955* med erforderliga följdörfattningar böra tillskapas. Lagen bör träda i kraft snarast och gälla till och med den 30 juni 1960.

I en vid framställningen fogad promemoria lämnar centrala driftledningen följande redogörelse för utvecklingen av kraftförsörjningsläget under hösten 1959.

Kraftförsörjningsutsikterna inför belastningsåret 1959/60. Under belastningsåret 1958/59 togs i drift nya vattenkraftstationer med en produktionsförmåga under normalår på 1 400 miljoner kWh och under hösten 1959 har hittills nya vattenkraftstationer med 550 miljoner kWh normalårsproduktion blivit färdigställda. Samtidigt har flera nya värmekraftaggregat tillkommit och ytterligare några väntas i drift den närmaste månaden. Totalt har härigenom den möjliga kraftproduktionen under torrår beräknats stiga med 2 500 miljoner kWh från föregående belastningsår till innevarande år 1959/60. Eftersom elkraftförbrukningen under samma tid beräknats öka med 2 000 miljoner kWh, förväntades innevarande år en ej obetydlig förbättring av kraftförsörjningsläget även under torrårsförhållanden.

Under våren 1959 var vattentillgången riklig. Kraftförbrukningen låg fortfarande avsevärt lägre än gällande prognoser, vilket för övrigt ledde till en nedjustering av Centrala Driftledningens långtidsprognos för belastningsutvecklingen. Stora vattenkraftöverskott förelåg och trots att alla möjligheter att leverera sekundakraft utnyttjades, kunde ej undgås att väsentliga elkraftbelopp måste spillas förbi vattenkraftstationerna. Vattenmagasinen fylldes planenligt och vid det nya belastningsårets ingång den 1 juli 1959 var fyllnadsgraden 86 %. Vid denna tidpunkt gjorda beräkningar över kraftförsörjningsläget under vintern 1959/60 visade, att sannolikt ett ej obetydligt vattenkraftöverskott skulle föreligga. De på normalt sätt beräknade produktionsresurserna under ett exceptionellt torrår, dvs. ett år med den minsta tillrinning till de vattenkraftproducerande älvarna, som hittills konstaterats, var tillräckliga för att täcka den väntade kraftförbrukningen. Någon risk för en kraftransonering ansågs därför ej föreligga och inga förberedande åtgärder härför företogs.

Kraftförsörjningslägets utveckling under hösten 1959. Den nederbördsfattiga sommaren 1959 medförde, att tillrinningen till de vattenkraftsproducerande älvarna blev exceptionellt låg. Kraftförbrukningen var lägre än den på våren uppgjorda långtidsprognosen, som förutsatte en årlig belastningsökning inom landet på 2 200 miljoner kWh per år från 1958 års verkliga förbrukning på 28 600 miljoner kWh. Belastningsutvecklingen syntes närmast peka mot en förbrukning under belastningsåret 1959/60 på 31 600 miljoner kWh motsvarande en ökning under året på 1 900 miljoner kWh. Denna belastningstendens har stått sig senare under hösten.

De låga tillrinningarna medförde givetvis, att kraftförsörjningsläget följdes omsorgsfullt. Risken för att värmekraft skulle behöva tillgripas under en stor del av vintern ökades successivt. Sekundaleveranserna till elektriska ångpannor hade bortkopplats redan under juli. Förutom den billiga mottryckskraften startades i mitten av augusti de billigaste kondenskraftstationerna. En i slutet av augusti uppgjord kraftbalans för vintern visade emellertid fortfarande, att vattenkraften sannolikt skulle ensam vara tillräcklig för att täcka kraftförbrukningen. Ingen risk för kraftransonering kunde skönjas. Vattenmagasinen hade visserligen sjunkit till 75 %, men sannolikheten talade för att de under hösten normalt kommande regnen skulle hålla uppe magasinstryllnaden på betryggande nivå, innan vintern satte in.

Den extremt torra väderleken fortsatta under september. Trots en successivt stegrad värmekraftproduktion kunde därför ej undvikas, att vattenmagasinen ytterligare avtappades, så att fyllnadsgraden i slutet av månaden var 69 %, ett för årstiden lågt, ehuru ej exceptionellt värde. En den 28 september uppgjord kraftbalans visade en avsevärd försämring.

Fortfarande bedömdes dock landets värmekraftresurser tillräcklig för att täcka belastningen även under ett extremt torrår.

Under oktober och första hälften av november föll ej obetydliga nederbördsmängder i södra hälften av landet. Fortfarande var emellertid nederbörden avsevärt lägre än normalt i större delarna av norrlandsälvarnas källområden, vilka områden ur kraftförsörjningssynpunkt är av största betydelse, eftersom 75 % av landets vattenkraftproduktion kommer från dessa älvar. Tillrinningarna till de vattenkraftproducerande älvarna låg därför alltså på extremt låga värden. För hela perioden från 1 juli till slutet av oktober hade den totala tillrinningen uppgått endast till hälften av normalvärdet och inte mindre än 20 % lägre än för motsvarande period under det hittills extremaste torråret. Värmekraftproduktionen hade under oktober successivt vuxit upp till tidigare ej noterade rekordvärden. I slutet av oktober utgjorde således veckoproduktionen av värmekraft inklusive importen från Danmark ca 160 miljoner kWh, medan tidigare noterade högsta värden var ca 130 miljoner kWh under torråret 1955.

I slutet av oktober kunde ej längre förbises, att vattenförhållandena under vintern 1959/60 skulle komma att bli katastrofalt dåliga och väsentligt sämre än vad som noterats under tidigare extrema torrår i kraftföretagens statistik. En i slutet av oktober uppgjord kraftbalans visade att under sådana förhållanden en ej obetydlig risk för kraftransonering skulle föreligga. Fortfarande ansågs dock goda möjligheter till en förbättring av kraftförsörjningsläget föreligga under förutsättning, att nederbörden under november bleve mera normal. Mot bakgrunden av dessa fakta beslöt därför Centrala Driftledningen vid sammanträde den 29 oktober att rekommendera kraftföretagen dels att mobilisera alla ännu icke i gång varande värmekraftverk, dels att utnyttja de kontraktsmässiga möjligheter, som förelåg till avkoppling av vissa kraftleveranser. Däremot beslöts att avvakta läget ytterligare någon tid, innan mera omfattande förberedelser för en kraftransonering företogs.

Det aktuella kraftförsörjningsläget den 17 november 1959. En förnyad genomgång av kraftförsörjningsläget ägde rum den 17 november med arbetsutskottet för Centrala Driftledningen. Härvid kunde följande konstateras.

Kraftförbrukningen utvecklades fortfarande enligt den under sommaren uppgjorda prognosen och anledning förelåg därför ej att justera denna. Tillrinningarna var fortfarande låga för landet som helhet, även om en viss förbättring skett i södra delen av landet. Vattenmagasinen hade till den 9 november sjunkit till 60 %, vilket är 23 % lägre än medelvärdet för åren 1950—58. Endast under ransoneringsåret 1947/48 har lägre magasinsfyllnad noterats vid denna tid av året. Värmekraftproduktionen hade de senaste veckorna ökat ytterligare något och uppgick nu till ca 175 miljoner kWh per vecka, inklusive importen från Danmark. Detta motsvarar nära 30 % av den totala kraftproduktionen. Kraftbalansen för vintern visade, att mycket stor värmekraftproduktion under alla omständigheter skulle komma att erfordras för att täcka belastningen. Risker för en kraftransonering hade växt väsentligt och det bedömdes, att ungefär lika stora risker nu förelåg för en dylik ransonering som chanserna fortfarande var att den skulle kunna undvikas. Under de extremaste tillrinningsförhållandena, som ansågs nödvändigt att räkna med, skulle bristen trots maximal värmekrafttillsats kunna komma att uppgå till nära 1 000 miljoner kWh, vilket motsvarar 3 % av den totala årsförbrukningen. Eftersom en kraftransonering ej kan omfatta landets samtliga elförbrukare och endast kan

sträcka sig över en begränsad period av året, skulle i detta fall ransoneringen bli hård. Även om man antager, att tillrinningarna under den resterande delen av vintern ej bleve sämre än de hittills sämsta under något år, uppkommer en brist, som kan uppskattas till ca 600 miljoner kWh.

Framställningen utmynnar i en hemställan, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga sådana åtgärder, att en reglering av den elektriska kraftförbrukningen i den omfattning och under sådana förutsättningar, som angavs i lagen den 25 november 1955, kan bli möjlig med verkan snarast och med giltighet till och med den 30 juni 1960.

Departementschefen. Som framgår av den föregående redogörelsen har 1955 års lag om reglering av elektricitetsförbrukningen numera upphört att gälla. Då giltighetstiden för lagen utlöpte den 30 juni 1956, räknade man icke med att det i fortsättningen skulle föreligga behov av ransonerings. I kraftutbyggnadsprogrammet har man strävat efter en sådan ökning av produktionsapparaten att den skulle kunna klara belastningen icke endast under normalår utan jämväl under relativt svåra torrår. En betryggande marginal för sådana torrår föreligger emellertid ännu icke för landet i dess helhet. Den intensiva och långvariga torkan under den förflutna sommaren och hösten torde komma att medföra allvarliga återverkningar på kraftförsörjningen. Om icke en väsentlig förändring i vattentillgången inträder under den närmaste tiden, måste man räkna med att åtgärder för en reglering av elektricitetsförbrukningen åter blir påkallad. Det är därför nödvändigt att myndigheterna äger alla erforderliga befogenheter för att kunna ingripa med tillräcklig snabbhet då så kräves. Jag anser mig därför nödsakad att — i överensstämmelse med centrala driftledningens framställning — föreslå genomförandet ånyo av en lagstiftning, som ger möjlighet att införa en statlig reglering på detta område. Om en sådan reglering skulle bli nödvändig är meningen att låta den avse i första hand förbrukningen av elektrisk kraft för industriellt ändamål samt för reklambelysning. Där emot torde det icke bli möjligt att ransonera elektricitetsförbrukningen för hushållsändamål. Lagstiftningen bör träda i kraft snarast möjligt. Den bör emellertid liksom 1955 års lag få provisorisk karaktär, varför dess giltighetstid torde få begränsas till den 30 juni 1960.

Den nya lagen torde helt kunna utformas i överensstämmelse med 1955 års lag i ämnet. Handhavandet av regleringen föreslås således skola uppdragas åt ett för ändamålet särskilt bildat organ, vilket bör ha nära anknytning till centrala driftledningen. I detta organ bör ingå representanter för de olika intressen som kan komma att beröras av en reglering; även den s. k. borgerliga förbrukningen synes härvid böra vara representerad. Närmare bestämmelser härom liksom beträffande tillämpningen i övrigt av lagen torde få meddelas av Kungl. Maj:t.

Avsikten är, att kostnaderna för en eventuell reglering skall förskottas av vattenfallsstyrelsens driftmedel. Något anslag för ändamålet behöver alltså icke nu begäras av riksdagen. Om en reglering skulle komma att genom-

föras, torde frågan om det slutliga bestridandet av kostnaderna få upptagas till särskild prövning.

I överensstämmelse med vad sålunda anförts har inom kommunikationsdepartementet upprättats förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft.

Föredraganden hemställer, att lagrådets yttrande över förslaget, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar¹, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Kungl. Höghet Regenten.

Ur protokollet:

Curt Ohrner

¹ Denna bilaga, som är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här utslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 20 november 1959.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden BECKMAN,
E. SÖDERLUND,
TAMMELIN,
regeringsrådet NEVRELL.

Enligt utdrag av protokoll över kommunikationsärenden hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet denna dag, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av avdelningschefen i kommunikationsdepartementet G. von Sydow.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Clas Amilon

Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet å Stockholms slott den 20 november 1959.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Skoglund, lagrådets denna dag avgivna utlåtande över det till lagrådet tidigare denna dag remitterade förslaget till *lag om reglering av förbrukningen av elektrisk kraft*.

Med förmälan att förslaget av lagrådet lämnats utan erinran, hemställer föredraganden, att förslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Curt Ohrner